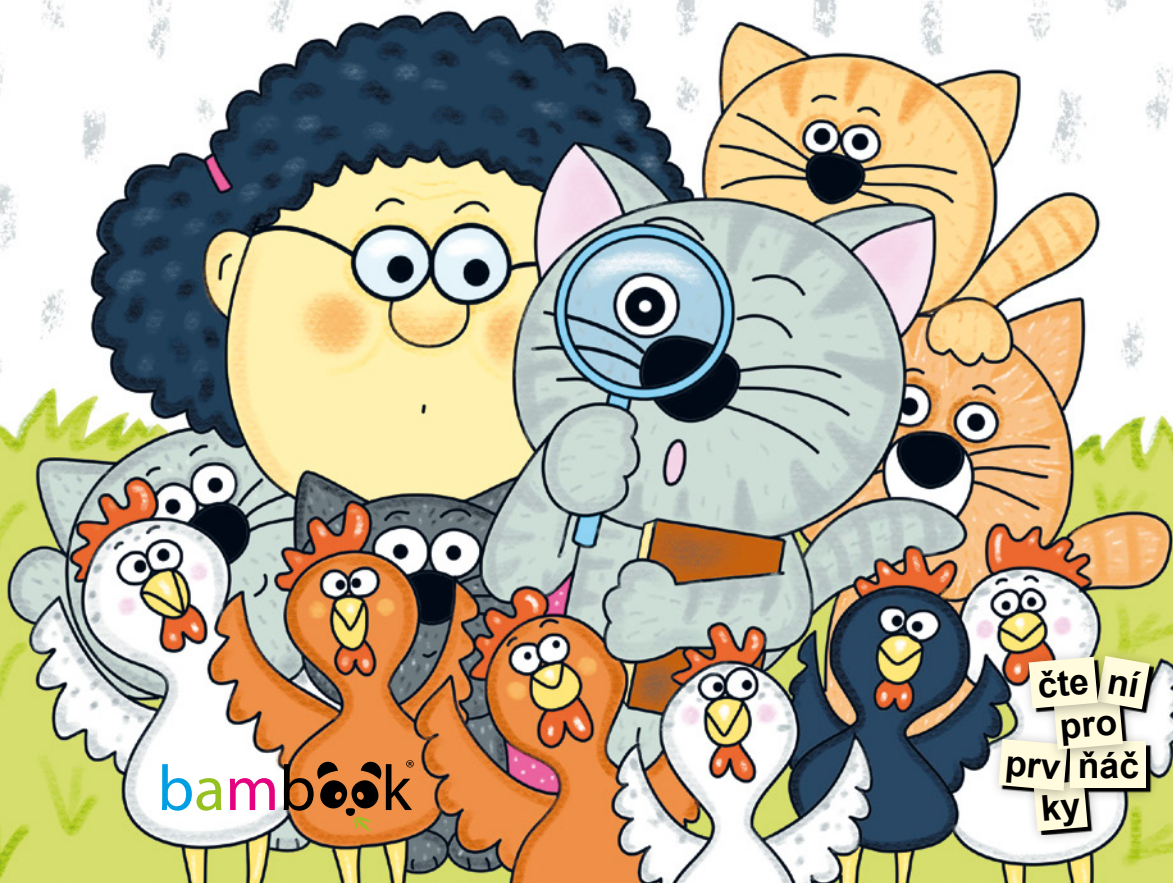

Luzana Pospíšilová, ilustrovala Eva Rémisová

Na Elzu je spoleknuší

bambóok

čte | ní /
pro
prv | nač
ky

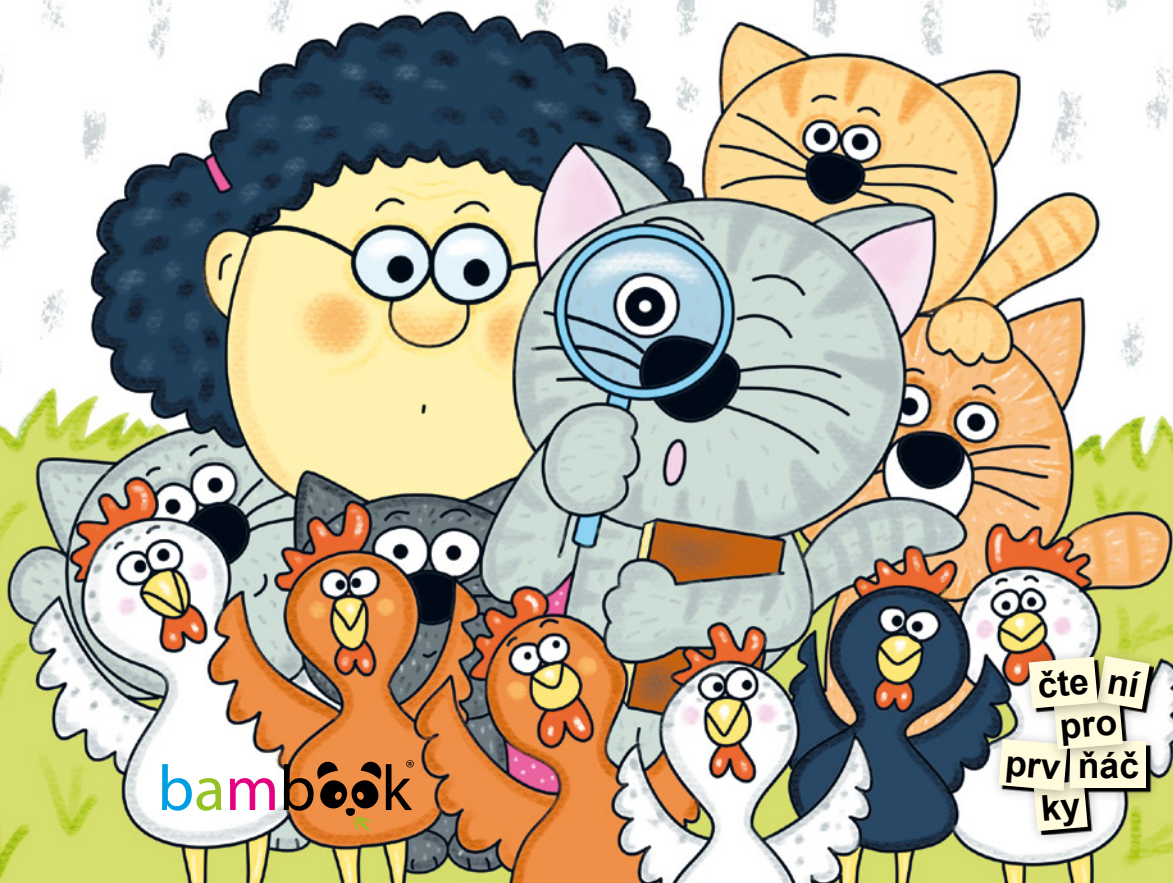
čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Luzana Pospíšilová, ilustrovala Eva Rémišová

Na Elru je spolekmuší

bambóok

čte | ní /
pro
prv | nač
ky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

NA ELZU JE SPOLEHNUTÍ

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7094. publikaci

Ilustrace Eva Rémišová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2019

Výtiskla tiskárna TNM, s.r.o.

© Grada Publishing, a.s., 2019

Cover Illustration © Eva Rémišová

ISBN 978-80-271-2420-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-2419-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-2085-7 (print)

Obsah

Předmluva	7
Doprovod	9
Dárek k narozeninám	13
Další přírůstek	17
Takhle to dál nejde!	21
Elza umí číst a psát	25
Domeček	29
Co to má znamenat?	33
Zlepšováky	37
Kuchařka Elza	41
Nalezenec	45
Pišta má dvojníka	49
První bouřka	53
Krádež	57
Úspěšné pátrání	61
Záchranná akce	65
Na Elzu je spolehnoutí	69

Předmluva

Mňouká, přede, mazlí se, miluje mlíčko a svou paní Mikulkovou, zkrátka kočka. Vlastním jménem Elza. Jenomže Elza není jenom obyčejný domácí mazlíček. Elza je věrná přítelkyně, čtenářka, kuchařka a detektivka. Vylíže se z každé bryndy. Mají kočičí kamarádi hlad? Zuří v noci bouřka? Ztratily se slepice? Všechno se dá vyřešit. Ať se děje co se děje, na Elzu je spolehnutí!

Doprovod

Paní Mikulková nebyla nijak veliká, ale její srdce bylo přímo obrovské. Pro každého našla vlídné slovo a každému ráda pomohla. Nejvíc ale milovala kočky. A kočky měly rády paní Mikulkovou.

Když šla ráno na nákup, hned se k ní jedna připojila. Cestou se jí lísala k nohám. Paní Mikulková kočku na oplátku pohladila nebo jí něco hezkého vyprávěla. V obchodě pak koupila kelímek jogurtu nebo misku tvarohu.

„Na, dej si dobrůtku,“ řekla a otevřený kelímek položila na zem. Kočka se s chutí pustila do jídla. Fousky měla celé upatlané, ale nevzdávala se. Jedla, dokud nebyl kelímek úplně prázdný.

Paní Mikulková mohla nechat kočku kočkou a odejít domů, ale to nešlo. Se zalíbením neznámou kočičku pozorovala. Líbilo se jí, jak si

pochutnává. Teprve když kočka dojedla, vyhodila paní Mikulková prázdný kelímek do koše a chtěla se vydat domů.

„Tak se měj hezky, kočičko,“ popřála chlupaté kamarádce. Sotva ale udělala krok, kočka už byla zase u ní. Doprovodila ji až před dům.

„Děkuji ti za doprovod. Už jsem doma. Ty běž taky domů,“ poradila kočičce. Ta ale neposlechla. Možná žádný domov ani neměla.

Když paní Mikulková otevřela branku, kočka se obratně prosmýkla dovnitř. Stará paní neměla to srdce ji vyhodit na ulici, a tak u ní kočka zůstala.

„Co to je?“ divil se pan Mikulka.

„Nákup,“ odpověděla jeho paní a položila na stůl plnou tašku.

„No to vidím, ale co tu dělá ta kočka? Neříkej mi, že ti ji dali jako dárek za nákup!“ zlobil se pan Mikulka.

„To ne, ale nemohla jsem ji nechat jen tak na ulici. Určitě nikoho nemá.“

„Jak to můžeš vědět?“ rozčiloval se pan Mikulka.

„Úplně jistě to nevím, ale myslím si to. Odháněla jsem ji, ale nikam nešla. Nejspíš žádný domov nemá. Ty jsi pořád pryč, aspoň mi tu doma nebude smutno,“ namítla paní Mikulková.

To všechno byla pravda. Pan Mikulka pracoval jako řidič autobusu.

Když měl volno, chodil do lesa, protože byl taky myslivec. Domů se přišel jen najíst a vyspat.

Dárek k narozeninám

„No tak ať tu ta tulačka zůstane,“ souhlasil nakonec pan Mikulka.

Paní Mikulková z toho měla ohromnou radost. Mrkla na kočku, že mají vyhráno.

„A jak ty se vlastně jmenuješ?“ zeptala se paní Mikulková své nové kamarádky. Ta ale neodpověděla. Nebyla to žádná pohádková kočka, která by uměla mluvit.

„Víš co? Já ti nějaké jméno vymyslím.“

Paní Mikulková se posadila do houpacího křesla pod oknem. Tam se jí vždycky přemýšlelo nejlépe. Kočka si svou paní chvíli měřila pohledem. Houpání se jí líbilo. Chtěla ho taky vyzkoušet. Šup a vyskočila paní Mikulkové do klína. Nechala se hladit a přitom spokojeně předla.

„Už to mám! Budeš Elza,“ oznámila kočce. Ta neprotestovala. Stala se z ní prostě Elza. Za pár dní si na své nové jméno zvykla. Když ji paní Mikulková zavolala, okamžitě přiběhla.

Obě byly spokojené. Jedna bez druhé neudělala ani krok. Chodily spolu na nákupy i na návštěvy ke kamarádkám. Když paní Mikulková vařila nebo uklízela v kuchyni, Elza ležela na okenním parapetu nebo na židli. Paní Mikulková Elze vyprávěla pohádky. Stejně, jaké vyprávěla své dceři, když byla malá, a pak i svým vnoučatům. Jediná změna byla v tom, že hlavní hrdinkou byla Elza. Díky pohádkovému vyprávění se z Elzy stala Popelka, Karkulka nebo pyšná princezna.

„Já vlastně ani nevím, kdy máš narozeniny,“ poznamenala jednou paní Mikulková. Měla v plánu Elzu překvapit. Když uklízela v komoře, našla tašku se zbytky látek. Hned věděla, k čemu je použije. Ušije Elze vlastní pelíšek! Doted' spala

jen na koberci, na polštáři na okně nebo v posteli. Ale to jen někdy a tajně, aby to pan Mikulka nevěděl. Zlobil by se.

Elza taky nevěděla, kdy se narodila. Paní Mikulková tedy rozhodla, že se Elziny narozeniny budou slavit příští sobotu. Na ušití pelíšku bude tedy mít dost času.

Pokaždé, když Elza usnula, zavřela se paní Mikulková v pokoji a šila a šila.

V sobotu bylo překvapení hotovo. Elza dostala sýrový dort, a navíc krásný barevný pelíšek.

